

HAVSGUDINNOR
av
Amanda Lundin

Del 1

Jag och Brida sprang mot vattnet med kjolarna virvlande kring benen. Ögonen tårades av vinddraget, hjärtat hamrade och benen bar mig som vingar. Frihetskänslan var berusande. Som om jag åter var en liten däka, med kroppen sprittande av leklust och iver.

Stigen övergick till sand och vi nådde slutet på skogens gröna tunnel. Framme vid stranden stannade vi och såg ut över älven. Det djupblå vattnet glittrande under en öppen himmel. Vinden smekte huden och det doftade av sommar och skog. Knutar i mitt bröst löstes upp och det blev lättare att andas.

”Nu skyndar vi oss,” sa jag och krängde av mig kjorteln.

Brida följde mitt exempel. Vi frigjorde håret från sjalarna och vinden svalkade min fuktiga nacke. Bridas rödblonda lockar såg ut som guld i solskenet. Jag ville röra vid det, dra fingrarna genom det. Det stack till i bröstet av längtan.

Endast iklädda särkarna klev vi ut i vattnet. Mina nakna fötter mötte kylan och rysningar spreds genom kroppen.

”Jorun! Det är iskallt!” pep Brida.

”Du är alltid lika sjåpig.” Jag tog tag i hennes hand och sprang. Kaskader av vatten stormade omkring oss. Våra skrik ekade mot åsarna på andra sidan älven. Jag dök ner under ytan, ner i mörkret och tystnaden. Tiden stod stilla i det svala skymningslandet. Mitt hår virvlade som sjögräs. Sedan en explosion av ljus när jag återvände upp till livet, pånyttfödd.

Brida drog med fingrarna över vattenytan och skapade små virvlar. Hon log, men hennes blå ögon var sorgsna. ”Detta är den bästa platsen i Allgrön. Jag önskar att vi kunde stanna här.”

”Låt oss bli Rans havsgudinnor! Vi kan bo i hennes salar på havets botten. Fria och mäktiga havsväsen som kan snärja alla onda människor i våra nät.” Jag kastade mig mot henne med utsträckta armar. ”Tänk dig, att aldrig mer behöva tjäna någon!”

Hon brast i skratt och skyddade sig mot det skvättande vattnet. ”Din galning.”

”Du har fortfarande inte doppat dig. Skulle en havsgudinna vara rädd för vatten?”

”Sluta skvätta!”

”När tvättade du ditt hår sist? Fiskarna blir rädda för din lort!”

Det var länge sedan jag såg henne skratta. Det var en främmande Brida. Ansiktet öppnades och ögonen lyste. Hon förvandlad från en kuvad träl, till en vacker kvinna. En sol som äntligen befriats från ett tungt molntäcke.

Efter badet la vi oss på en solvarm klippa för att torka. Brida lade sig på rygg alldeles nära mig. Vattendropparna på hennes hud glittrade. Särken hade glidit upp och avslöjade hennes magra ben. Nya blåmärken syntes på hennes lår, som utslagna blommor. Jag hade liknande märken på min egen kropp. Husbondens signatur. Ett egendomsbevis.

Minnesbilder fladdrade förbi, men jag jagade resolut bort dem och slöt ögonen. Det här var vår stund. Vår plats. Här rådde inte husbonden över oss. Hans brinnande ögon såg oss inte. Hans hårda, straffande händer kunde inte nå oss.

Jag fokuserade på ljuden omkring mig. Vattnet suckade tungt. Vinden drog genom träden och vassen, mjuka prassel och viskningar. Solen bländade genom ögonfransarna och min kropp började långsamt slappnade av.

Brida makade sig närmare mig och strök näsan mot min hals. ”Din hud doftar sol,” mumlade hon. Jag låg stilla och andades tungt. Hennes läppar närmade sig mina och vi möttes i en kyss. Hon smakade av sommar och lust. Ögonblicket drogs ut till en evighet. Det svindlade inom mig. Men det gjorde också ont. Vissheten om att vår tid snart tog slut.

Jag avbröt kyssen och tryckte bort henne. Hennes kinder var rosiga och hon stirrade på mig med rynkad panna.

”Vid alla landvättar...,” mumlade jag och satte mig upp. Ett tryck lade sig över bröstet och värmen blev kvävande.